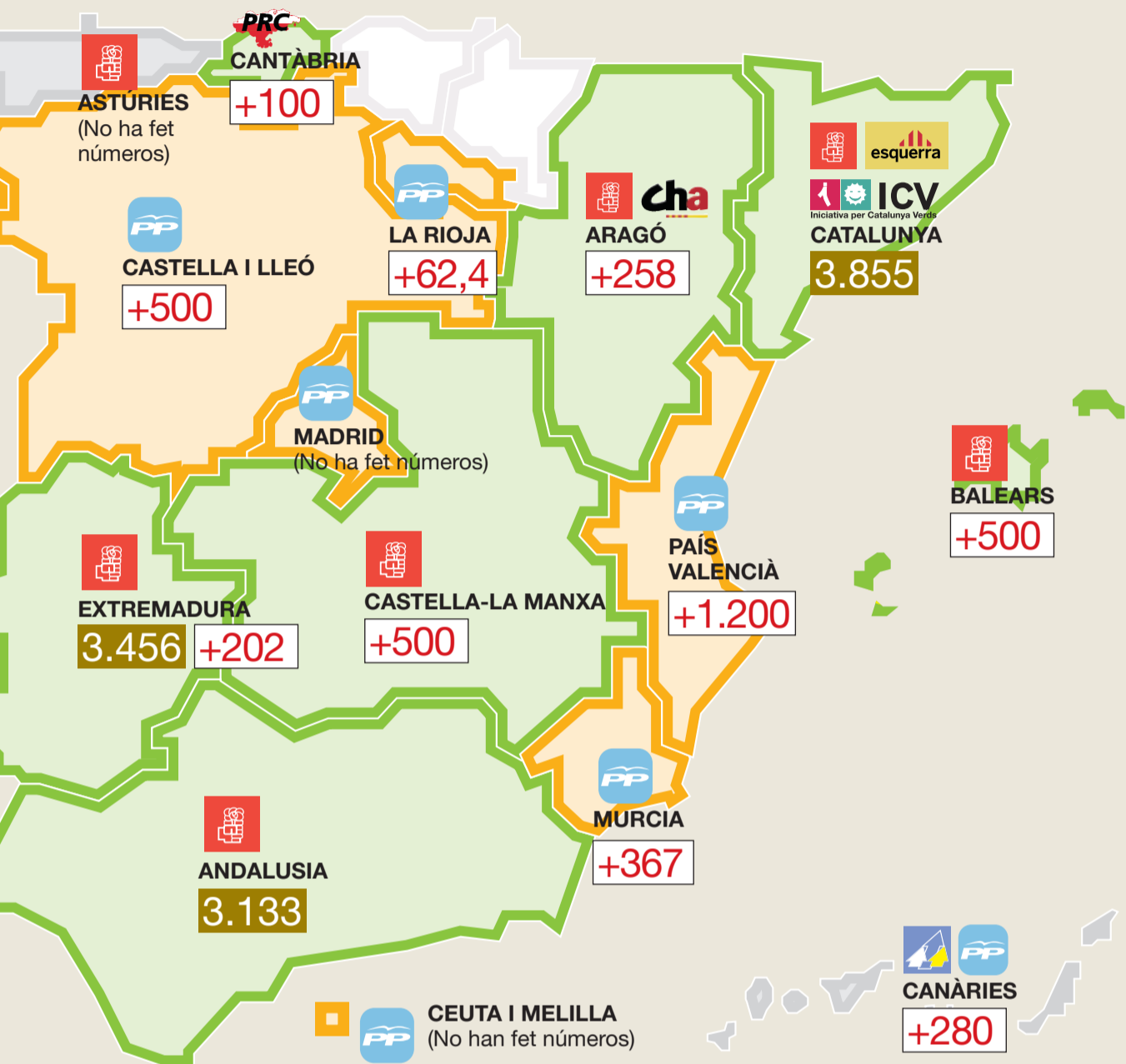

ELS CÀLCULS PROVISIONALS DE LES COMUNITATS

recollit en el seu nou Estatut. Els projectes de transport suburbà permeten articular grans àrees metropolitanes i resoldre el problema d'unes rondes que s'han quedat més que petites, i col·lapsen diàriament els accessos a les capitals andaluses. Aquesta reivindicació es resoldrà amb la inclusió d'una partida permanent de 100 milions d'euros per als pròxims quatre anys, que evolucionarà a mesura que es desenvolupin els projectes, informa **Julia Camacho**.

RECURSOS ADDICIONALS EL 2009 // Altres autonomies han optat per destacar el que percebran el primer any d'aplicació del nou model, el 2009, i només en l'apartat de recursos addicionals. Aragó espera 258,5 milions d'euros, cosa que, unit a altres conceptes, el portarà a tenir un finançament per habitant superior als 2.900 euros, 300 euros per sobre de la mitjana espanyola (una altra variable a tenir en compte). Les Balears assegura seguir negociant en una forquilla entre els 400 i els 500 milions d'euros i ressalta que el nou sistema li permetrà recuperar els 21 punts de diferència que acumulava en referència a la mitjana de finançament per càpita.

Castella-la Manxa espera 500 milions dels recursos addicionals, i Cantàbria, 100 milions. Totes aquestes comunitats estan a favor de l'acord, juntament amb Astúries, que sense donar encara números negocia el seu vot afirmatiu i destaca ja un augment del pes del criteri de ponderació de la població més gran

la història

VETO TRIPLE DEL PSOE EL 1996

DOS PRECEDENTS

➤ **Només hi ha dos precedents de votació al Consell de Política Fiscal i Financera sobre la reforma del sistema autonòmic de finançament. La primera es va viure el 23 de setembre de 1996, quan tres comunitats governades pel PSOE (Castella-la Manxa, Extremadura i Andalusia) van rebutjar el model proposat des del Govern central pel PP. El 27 de juliol del 2001, també amb els populars a l'Executiu estatal, el resultat va ser més contundent, ja que totes les comunitats autònomes hi van votar a favor.**

EUSKADI I NAVARRA VOTEN

➤ **El País Basc i Navarra són convidades al CPFF, tot i que gaudeixen d'un sistema propi i exclusiu de finançament (el concert basc). En nom de la neutralitat, en les dues votacions anteriors es van abstenir. En total, es comptabilitzen 38 sufragis, dels quals 19, la meitat, corresponen al Govern central. L'acord requereix els dos terços dels vots en una primera ronda (26) i la majoria absoluta a la segona volta (20).**

de 65 anys i de la dispersió territorial.

En el bàndol de les comunitats del PP, les Canàries –governada en coalició amb CC–, és la més pròxima al pacte. Ha calculat que percebrà aquest any 280 milions d'euros dels 500 milions que reclamava, però el 2012 arribarà a 400 milions. Castella i Lleó s'emportarà entre 497 i 520 milions, però rebutja l'acord per perdre percentatge en el repartiment del pastís global de recursos. El mateix passa amb Galícia, tot i que s'emportarà 620 milions d'euros el 2009. La Rioja demanava un mínim de 95 milions d'euros i ha calculat que, com a molt, arribarà a 67 milions el 2012.

Múrcia es queda encara més lluny, ja que esperava 770 milions d'euros i el 2009 rebrà 367 milions; i València reclama un mínim de 1.600 milions, lluny dels 1.200 milions d'euros assignats. Madrid rebutja de ple el model, però no ha fet pública cap xifra, i les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla encara estan calculant.

ESTRATÈGIA DEL GOVERN // ¿I el Ministeri d'Economia? Va destapar la capsa dels trons i assisteix ara impertèrit al galimaties creat, mantenint la seva estratègia de no donar cap xifra sobre el que percebrà cada autonomia, ja que seria oficialitzada a l'instant i acabaria jugant en contra seu al ser utilitzada com a referència. Una altra raó per callar es basa en la impossibilitat de fixar ingressos tributaris a quatre anys vista i en plena crisi. ≡

La valentia de dir que no

La gana de demà serà per a tothom

ARTUR
Mas
PRESIDENT DE CIU

«Tingues la valentia de dir no. Tingues la valentia d'afrontar la veritat. Fes el que és correcte perquè és correcte». **William Clement Stone**, el filantrop nord-americà que va escriure aquesta frase, no va conèixer el llarg i tortuós camí que ha portat el tripartit català a acceptar l'acord de finançament que li ha plantejat el Govern espanyol. Tot i això, el president, **José Montilla**, el conseller **Antoni Castells** i el president d'Esquerra, **Joan Puigcercós**, haurien fet bé de conèixer aquesta cita. I d'aplicar-la. Perquè el pa d'avui pot ser que se'l mengin ells, però la gana de demà serà per a tothom.

L'acord al qual suposadament es va arribar *in extremis* entre Esquerra i els socialistes no s'ajusta a l'Estatut ni en la xifra, ni en el model, ni en els terminis. Un país que l'any 2005 va patir un dèficit fiscal de 16.735 milions d'euros no s'ho pot permetre. La veritat és que encara desconeixem les xifres de l'acord, perquè els 3.855 milions d'euros que s'esgrimeixen com el gran argument de venda d'aquest pacte no els ha confirmat ningú del Govern espanyol. Deu haver estat un pacte a soles.

Però és que, a més, queda molt per sota de la xifra que permet l'Estatut. N'hi ha prou amb els pressupostos aprovats pel tripartit al Parlament, una calculadora i el text de l'Estatut, amb la seva cistella d'impostos (50% de l'IRPF, 50% de l'IVA, i 58% dels impostos especials), perquè la xifra millori molt notablement: 5.630 milions d'euros. ¿Per què hauríem de renunciar al que ens atorga una llei que, per una vegada, ens beneficia? ¿Com és possible que hàgim de tornar una part d'aquesta cistella d'impostos, amb un dèficit fiscal tan monstruós com el que patim?

NO ES COMPLEX el model: el 50% dels articles de l'Estatut que es refereixen al finançament queden incomplets. Han desaparegut la bilateralitat, el rendiment complet de la cistella d'impostos, el tenir en compte l'esforç fiscal més gran que fa Catalunya; no es recull cap de les variables establertes per rectificar el criteri de població (costos diferencials, dimensió dels nuclis urbans, població en situació d'exclusió...); i a més es rebutja explícitament la immigració com a factor de ponderació. En cap cas es compleix el principi d'ordinalitat, és a dir, que una vegada feta l'aportació a la solidaritat, Catalunya no perdi posicions

en la classificació de recursos per càpita de les autonomies. El tripartit assegura (sense cap altra confirmació) que Catalunya se situarà en el 105%, però per complir el principi s'hauria de situar en el 117%. Ha desaparegut, en fi, qualsevol menció al consorci que havia d'unir les agències tributàries catalana i espanyola, amb ànim i intenció de tenir algun dia un organisme únic sota el control de la Generalitat, perquè sigui Catalunya la que recapti i gestioni els seus impostos. I també ha caigut l'única aportació positiva del document **Solbes**, el compromís per crear un grup de treball per estudiar que la Generalitat pugui establir l'IVA en fase minorista, que podria convertir-se en un eficaç instrument polític.

Un altre incompliment flagrant és el del calendari. El nou finançament s'hauria d'haver posat en marxa fa gairebé un any, el 9 d'agost del 2008. Ara, a més, és el propi Govern de la Generalitat el que accepta que es vulneri la llei i que es prorrogui un any més el ple rendiment del sistema. És inacceptable presumir d'un acord que incompleix fins i tot les premisses més senzilles.

En un atac de sinceritat, la ministra **Salgado** va reconèixer que entre la seva proposta i la del seu antecessor, **Pedro Solbes**, les diferències són mínimes. El tripartit exhibeix ara com un trofeu el

És incompreensible

que ERC, que va rebutjar l'Estatut pel finançament, accepti ara un acord en aquestes condicions

que al desembre li semblava inacceptable. És incompreensible que Esquerra, que va rebutjar l'Estatut perquè el capítol del finançament li semblava insuficient, accepti ara un acord en aquestes condicions.

Tal com estan les coses, CiU tindrà la valentia de fer el que és correcte perquè és correcte. La vam tenir per dir que sí a la llei d'educació, encara que el tripartit estigués dividit. També per dir que no a la llei de dependència, encara que ens quedéssim sols. Si acceptéssim aquest pacte, Catalunya quedaria hipotecada per exigir el que li correspon, el que els catalans van aprovar en referèndum. Aquestes persones es mereixen respecte. És de llei complir els pactes des del principi fins al final. Així treballem pels set milions i mig de persones que viuen al nostre país. Aquesta és la veritat que el tripartit sembla tenir por d'acceptar. I per això no tindrem cap por a dir que no.